

Stephen Barter

Na orionské frontě

(On the Orion Line)

Krátký život hoří jasně se oddělil od konvoje. Pronásledovali jsme křižník Duchů a doháněli jsme ho.

Služební modul Života byl průhledný, takže to vypadalo, jako by se kapitán Teidová ve svém velkém křesle a její důstojníci u shluků svých přístrojů – a taky pár lodníků s nízkou hodnotí jako já – prostě vznášeli ve vesmíru. Světlo bylo tlumené; přicházelo z blízké hvězdokupy plné horkých mladých hvězd a od řeky třpytivých světlušek, představující formaci konvoje, který jsme právě opustili. A za ním jiskřily novy. To byla orionská fronta – šest tisíc světelných roků od Země, tisíc světelných roků dlouhá, rozprostřená podél bližšího okraje spirálního ramene Orionu – a exploze hvězd vyznačovaly bitvy, které musely skončit už před mnoha lety.

Křižník Duchů se sunul vesmírem jen pár kilometrů před námi a uháněl domů. Vypadal jako chuchvalec stříbřitého lana zhruba vejčitého tvaru. Toho lana se přidržovaly stovky Duchů. Bylo vidět, jak po něm kloužou sem a tam, aniž by jim okolní prázdnota nějak vadila.

Cílem Duchů byla malá, stará žlutá hvězda. Náš zakřiknutý akademik Pael ji podle nějaké zvláštnosti ve světelném spektru identifikoval jako opevněnou hvězdu. Ale takhle blízko člověk ani nepotřeboval být akademik, aby si všiml pevnosti. Z Života jsem i prostým okem viděl, že hvězda kolem sebe má jakousi bleděmodrou klec, síť s oky o průměru půl milionu kilometrů, kterou tam z nějakého důvodu, známého jen jim, vytvořili Duchové.

Měl jsem spoustu času na to, abych si to všechno prohlédl. Byl jsem pouhý řadový lodník. Bylo mi patnáct.

V dané chvíli jsem neměl žádné konkrétní povinnosti. Měl jsem být po ruce, abych mohl pomoci tam, kde bude zrovna třeba – pokud by mělo dojít na boj, pak nejspíš jako zdravotník. Jediný, kdo z nás lodníků zrovna pracoval, byla Halleová. Vytírala kaluž zvratků po

akademiku Paelovi, jediném člověku na můstku, který nebyl příslušníkem loďstva.

Činnost na Životu nevypadala tak, jak to člověk vídá v seriálech na virtuálu. Vládla zde klidná a tichá atmosféra kompetentnosti. Bylo slyšet jen tiché hlasy posádky a přístrojů a syčení recyklovaného vzduchu. Žádné drama: bylo to jako na operačním sále.

Ozval se tichý výstražný signál.

Kapitán k sobě zvednutou rukou přivolala akademika Paela, prvního důstojníka Tilla a Jeruovou, komisařku přidělenou na loď. Shlukli se k poradě – očividně se přeli. Viděl jsem, jak se Jeruové na vyholené hlavě odráží mihotavé světlo novy.

Cítil jsem, že mi srdce buší prudčeji.

Každý věděl, co ten signál znamenal: že se blížíme k pevnostnímu kordonu. Buď se od nepřítele odpoutáme, nebo budeme křížník Duchů pronásledovat do jejich neviditelné pevnosti. A každý věděl, že žádné plavidlo loďstva, které kdy proniklo pevnostním kordonem, prostírajícím se deset světelných minut od ústřední hvězdy, se už nikdy nevrátilo.

Tak či onak se rozhodne brzy.

Kapitán Teidová uťala debatu. Naklonila se kupředu a promluvila k posádce. Její hlas, roznášený reproduktory po celé lodi, zněl přátelsky, jako když vám politruk šeptá do ouška:

„Všichni vidíte, že to hejno Duchů na téhle straně kordonu nedoženeme. A všichni znáte riziko spojené s průletem kordonu. Ale jestli máme vůbec někdy prolomit jejich blokádu, musíme najít způsob, jak tyhle pevnosti rozlousknout. Takže letíme dovnitř. Zůstaňte v pohotovosti na svých stanovištích.“

Ozval se vlažný jásot.

Zachytil jsem pohled Halleové. Ušklíbla se na mne. Ukázala na kapitána, zaťala pěst a zapumpovala rukou. Obdivoval jsem, jak umí dát najevo svůj postoj, ale z anatomického hlediska to nebylo příliš přesné, a tak jsem zvedl prostředníček a zakmítal jsem jím sem a tam.

Nechali jsme toho až poté, co nám komisařka Jeruová vrazila po pohlavku. „Blbecci,“ zavrčela.

„Promiňte, mad...“

Za tu omluvu jsem si vysloužil další pohlavek. Jeruová byla vysoká přísná žena, oblečená do bezvýrazného řeholního roucha, jaké se prý nosilo už od založení Komise pro historickou pravdu před tisíci lety. Ale povídalo se, že než vstoupila do Komise, zažila hodně bojových akcí. Podle její tělesné síly a rychlých reflexů bych tomu docela věřil.

Blížili jsme se ke kordonu a akademik Pael začal mrzutě odpočítávat čas. Geometrická spleť křížníků Duchů a girlandami ověšená opevněná hvězda se sunuly po přeplácaném nebi.

Všichni ztichli.

Nejponuřejší čas nastává vždycky těsně před začátkem akce. I když vidíte nebo slyšíte, co se děje, můžete jenom přemýšlet. Co se s námi stane, až překročíme tu nehmatatelnou hranici? Zhmotní se kolem nás flotila lodí Duchů? Nebo nás jednoduše smete z oblohy nějaká záhadná zbraň?

Setkal jsem se s pohledem prvního důstojníka Tilla. To byl veterán s dvaceti lety služby na triku; z nějakého boje, ze kterého jen tak tak vyvázl dávno předtím, než jsem se narodil, si odnesl sežehnuté temeno a teď s pýchou nosil korunu z jizev.

„Jdeme na to, lodníku,“ zabručel.

A mne opustil všechn strach. Zaplavil mě pocit sounáležitosti, pocit, že v tom jsme všichni společně. Nemyslel jsem na smrt. Jenom na to, abychom to už měli za sebou.

„Ano, pane!“

Pael dokončil odpočítávání.

Všechna světla zhasla. Vybuchující hvězdy zavířily.

A loď explodovala.

Náraz mě vrhl do temnoty. Zahučel unikající vzduch. Vedle mne sjela nouzová přepážka. Slyšel jsem ječet lidí.

Narazil jsem do zakřiveného pláště trupu, nos vražený mezi hvězdy.

Odrazil jsem se a začal jsem se volně vznášet. Přídržné pole tedy nefungovalo. Měl jsem pocit, že cítím krev – nejspíš svou vlastní.

Stále jsem viděl loď Duchů, klubko lana a stříbrných tretek, mihotající se odlesky od opevněné hvězdy. Stále jsme se přibližovali.

Jenže jsem také viděl trosky služebního modulu a prskající pohonnou jednotku. Byly to kusy Života. Během zlomku vteřiny bylo po lodi.

„Jdeme na to,“ zamumlal jsem.

Asi jsem na chvíli omdlel.

Někdo mě popadl za kotník a stáhl mě dolů. Následovala rázná facka, dost silná na to, aby mě přiměla k soustředění.

„Casi. Slyšíte mě?“

Byl to první důstojník Till. To popálené temeno si nikdo nemohl splést ani v nezřetelném světle hvězd.

Rozhlédl jsem se kolem. Byli jsme tu čtyři: Till, komisařka Jeruová, akademik Pael a já. Byli jsme shluknutí kolem pozůstatků pultu prvního důstojníka. Uvědomil jsem si, že vichřice unikajícího vzduchu utichla. Takže jsem uvnitř utěsněného trupu...

„Casi!“

„A... ano, pane.“

„Hlášení.“

Dotkl jsem se rtů; když jsem ruku odtáhl, měl jsem zakrvácené prsty. V takové chvíli je Vaší povinností ohlásit poctivě všechna zranění. O falešného hrdinu, který se pak v rozhodující chvíli ukáže k nepotřebě, nikdo nestojí. „Myslím, že jsem v pořádku. Možná mám otřes mozku.“

„To ujde. Připoutejte se,“ podal mi Till kus lana.

Viděl jsem, že ostatní už jsou přivázaní k různým dílům konstrukce. Udělal jsem totéž.

Till se s lehkostí dlouholeté praxe zase odrazil do vzduchu. Hádal jsem, že hledá další živé trosečníky.

Akademik Pael se snažil svinout do klubíčka. Nedokázal ani promluvit. Jenom se mu z očí valily slzy. Díval jsem se, jak narůstají ve velké kapky, odplouvají a třpytivě se vznášejí ve vzduchu.

Celá akce skončila za několik vteřin. Nejspíš až příliš rychle na takového zeměplaza jako já.

Poblíž jsem pod jednou nouzovou přepážkou zahlédl nohy. Samotné. Zbytek těla musela přepážka odseknout a teď plul vesmírem s ostatními troskami Života. Ale poznal jsem ty nohy podle křiklavě růžového proužku na podrážce pravé boty. To bývala

Halleová. Jediné děvče, se kterým jsem se kdy vyspal, napadlo mě – a s ohledem na situaci nejspíš také poslední.

Těžko se mi vypovídá, jak jsem se cítil.

Jeruová mě pozorovala. „Lodníku – myslíte si, že bychom měli všichni o sebe mít takový strach jako akademik?“ Mluvila s těžkým, málo srozumitelným přízvukem.

„Ne, madam.“

„Ne.“ Jeruová si očima pohrdavě změřila Paela. „Jsme v záchranném člunu, akademiku. S Životem se něco stalo. Modul byl zkonstruován tak, aby se rozpadl na takovéhle záchranné čluny.“ Začichala. „Máme vzduch a ještě není vydýchaný.“ Zamrkala na mě. „Třeba ještě dokážeme Duchům trochu zatopit, než umřeme, lodníku. Co vy na to?“

Ušklíbl jsem se. „Ano, madam.“

Pael zvedl hlavu a zahleděl se na mne očima tonoucímá v slzách. „Nechte toho. Vy lidi jste zrůdy.“ Vyslovoval měkce a zpěvavě. „Dokonce i tohle dítě. Myslíte jen na zabíjení...“

Jeruová mohutnou rukou popadla Paela za ústa a stiskla, až vykvikl. „Kapitán Teidová vás strčila do člunu těsně předtím, než sjela přepážka, akademiku. Viděla jsem to. Kdyby se tím nezdržovala, byla by to stihla sama. Byla snad ona zrůda? Myslela snad jen na zabíjení?“ A odstrčila Paelovu hlavu.

Z nějakého důvodu jsem až dosud na zbytek posádky nepomyslel. Nejspíš mám omezenou představivost. Teď se mi zatočila hlava. Kapitán... mrtvá?

„Promiňte, komisařko,“ ozval jsem se. „Kolik dalších člunů vyvázlo?“

„Žádný,“ řekla pevně, abych si náhodou nedělal nějaké iluze. „Jenom tenhle. Zemřeli při výkonu povinnosti, lodníku. Stejně jako kapitán.“

Samozřejmě měla pravdu a já jsem se cítil o maličko lépe. Ať už měl Pael povahu, jakou chtěl, byl příliš cenný, než aby ho nezachránili. Já jsem přežil čistou náhodou. Když se spustily přepážky, byl jsem na správném místě; kdyby byla kapitán nablízku, bylo její povinností mě vystrčit ven a zaujmout moje místo. Není to otázka lidských hodnot, nýbrž ekonomická: investice do vzdělání,

výcviku a zkušeností kapitána Teidové – případně Paela – byly daleko vyšší než do mých.

Ale Pael se tvářil zmateněji než já.

První důstojník Till se vrátil s náručí výstroje. „Oblečte si je.“ Rozdal nám skafandry. Byly toho typu, kterému jsme při výcviku přezdívali „šlemoun“: lehké přetlakové oděvy, do nichž dodávaly kyslík geneticky upravené zelené řasy v zádočných nádržích. „Pohněte sebou,“ vybídl nás Till. „Za čtyři minuty se srazíme s křižníkem Duchů. Nemáme žádný pohon; nemůžeme dělat nic jiného než to nějak přečkat.“

Začal jsem soukat nohy do skafandru.

Jeruová poslechla. Strhala ze sebe roucho a odhalila tak pevné, zjizvené tělo. Ale mračila se. „Proč si nevezmeme těžší pancéřové?“

Till v odpověď vytáhl z přinesené hromady výstroje pistoli emitující gravitační vlny. Bez zaváhání ji přiložil Paelovi k hlavě a stiskl spoušť.

Pael sebou trhl.

Till prohlásil: „Vidíte? Nefunguje. Podle všeho nefunguje nic kromě biosystémů.“ Odhodil pistoli.

Pael zavřel oči a ztěžka oddechoval.

Till se obrátil ke mně. „Vyzkoušejte komunikátor.“

Nasadil jsem si přilbu, zavřel čelní štít a začal jsem recitovat: „Jedna, dvě, tři...“ Nic jsem neslyšel.

Till poklepal na naše nádrže, aby resetoval systémy. Na jeho přilbě začaly žhnout průhledné bleděmodré symboly. A potom se skřípavě ozval jeho hlas: „...Pět, šest, sedm – slyšíte mě, lodníku?“

„Ano, pane.“

Ty symboly byly bioluminiscentní. Naše skafandry byly posety senzory – fotoreceptory, vlastně jednoduchými očky – které dokázaly „přečíst“ signály promítnuté na skafandrech ostatních. Byl to záložní systém určený pro situace, kdy na složitější techniku nebylo spolehnutí. Je však zřejmé, že mohl fungovat jenom tehdy, když jsme byli navzájem v dohledu.

„O to to budeme mít těžší,“ poznamenala Jeruová. Když její hlas zpracoval software, bylo jí kupodivu lépe rozumět.

Till pokrčil rameny. „Berte situaci, jaká je.“ Spěšně začal rozdělovat další výstroj. „Tohle jsou brašny se základními polními soupravami. Tady jsou zdravotnické potřeby: pomůcky na sešívání ran, skalpely, transfúzní soupravy. Ty injekční stříkačky se nosí zavěšené na krku, akademiku. Jsou v nich analgetika, různé geneticky upravené mediviry..., nosí se přes skafandr venku, Paele, abyste na ně dosáhl. Tady na rukávu a tady na nohavici najdete vpichové ventily.“ Ted’ přišly na řadu zbraně. „Měli bychom nosit pistole pro případ, že by zase začaly fungovat, ale mějte pohotově tohle.“ Rozdal bojové nože.

Pael se štitivě odtáhl.

„Jen si ten nůž vezměte, akademiku...Když nic jiného, můžete si s ním oholit ten ohavný plnovous.“

Zasmál jsem se nahlas a Till mě odměnil zamrknáním.

Já jsem si nůž vzal, Byl to poctivý těžký kus oceli. Dodával jistotu. Zasunul jsem si ho za opasek a začal jsem se cítit o hodně lépe.

„Dvě minuty do nárazu,“ oznámila Jeruová. Můj chronometr nefungoval; musela odpočítávat vteřiny.

„Utěsnit.“ Till se pustil do kontroly Paelova skafandru; my jsme si pomáhali s Jeruovou. Utěsnění přilby, utěsnění rukavic, utěsnění bot, kontrola tlaku. Kontrola vody, průtok O-dva, pohlcování Cé-O-dva...

Když jsme byli hotovi, riskl jsem to a vystrčil hlavu nad Tillovo křeslo.

Vesmír zaplňovala loď Duchů. Plavidlo měřilo několik kilometrů, dost na to, aby vedle něj i chudák ztracený Krátký život hoří jasně vypadal jako trpaslík. Nekonečně složitá spleť stříbrného lana zastiňovala hvězdy i válčící flotily. V té změti byly zavěšeny objemné gondoly s různým zařízením.

A všude tam po lanech klouzali Stříbrní duchové jako kapky rtuti. Viděl jsem, jak se nouzová světla člunu krvavě odrážejí od kůží Duchů, hladkých a bez jakýchkoliv rysů, až vypadala jako kapky krve rozstříknuté po té lesklé dokonalosti.

„Deset sekund,“ houkl Till. „Zapřete se.“

Znenadání se na nás z nebe snesla stříbrná lana silná jako kmen stromu a obklopila nás ze všech stran.

A byli jsme znovu uvrženi do chaosu.

Slyšel jsem skřípění ohýbaného kovu, svist vzduchu. Trup pukl jako skořápka. Poslední vzduch unikl za výtrysku ledových krystalků a jediný zvuk, který jsem slyšel, byl můj vlastní dech.

Deformace trupu pohltila část naší pohybové energie.

Ale potom člun narazil dnem a narazil tvrdě.

Náraz mi vytrhl křeslo z ruky a mrštil mnou nahoru. V levé paži mě prudce zabořilo. Nemohl jsem si pomoci, abych nevykřikl.

Lano, kterým jsem byl uvázán, se napjalo a zastavilo mne. Z toho trhnutí mi do paže vystřelily další vlny bolesti. Shora jsem viděl, že ostatní se krčí u podstavce křesla prvního důstojníka, jež se ulomilo.

Rozhlédl jsem se. Trčeli jsme ve vnějších vrstvách lodě Duchů jako zabodnutá šipka. Všude kolem se klenuly zářící provazce, jako bychom se chytily do obří sítě.

Jeruová mě chytila a stáhla dolů. Otřáslo mi to bolavou rukou a já jsem sebou trhl. Ale ona si mne dál nevšímala a vrátila se k Tillovi. Ten ležel pod upadlým křeslem.

Pael sáhl do váčku na svém krku pro injekční stříkačku.

Jeruová mu odstrčila ruku. „Vždycky používejte materiál zraněného,“ zasyčela. „Nikdy svůj vlastní.“

Pael se zatvářil uraženě. „Proč?“

Na to jsem dokázal odpovědět i já: „Protože je možné, že za chvíli ho budete potřebovat sám.“

Jeruová zabodla Tillovi jehlu do ruky.

Pael na mne hleděl skrz čelní štít vydešenýma, vyvalenýma očima. „Vy jste si zlomil ruku.“

Poprvé jsem se na ruku pořádně podíval a zjistil jsem, že je ohnutá dozadu v nemožném úhlu. Navzdory bolesti jsem tomu nedokázal uvěřit. Za celou dobu výcviku jsem si nikdy ani nevyvrtil prst.

Ted' sebou Till škubl v jakési nepatrné křeči a ze rtů mu vyšla velká bublina hlenu a krve. Potom bublina praskla a údy mu ochably.:

Jeruová se posadila zpříma a ztěžka oddechovala. „Dobře, dobře,“ řekla. „Jak to říkal? – Berte situaci, jaká je.“ Podívala se na mne a potom na Paela. Viděl jsem, že se chvěje, a to mě polekalo. Dodala: „Teď se přemístíme. Musíme si najít OB. Opěrný bod, akademiku. Nějakou díru, do které se zašijeme.“

Ozval jsem se. „První důstojník...“

„Je mrtvý.“ Zadívala se na Paela. „Zůstali jsme jenom my tři. Už se sobě nevyhneme, Paele.“

Pael její pohled bezvýrazně opětoval.

Jeruová se podívala na mne a je) í výraz na vteřinku změkl. „Zlomený vaz. Till si zlomil vaz, lodníku.“

Další smrt, z ničeho nic; na chvíličku toho už na mne bylo moc.

„Konejte svou povinnost, lodníku,“ řekla Jeruová řízně. „Pomozte tomu zeměplazovi.“

„Ano, madam,“ odsekl jsem. Popadl jsem Paela za ruku. Nevzpíral se.

S Jeruovou v čele jsme se pustili pryč od pokrouceného vraku záchranného člunu, do hloubi cize působící spleti křížníku Stříbrných duchů.

Našli jsme OB.

Byla to jen volnější prostora v poněkud hustší spleti stříbřitých lan, ale poskytovala nám určitý kryt a zdálo se, že se nachází stranou hlavního soustředění Duchů. Stále jsme byli vystaveni vakuu – jako podle všeho celá loď – a já jsem si uvědomil, že se ze skafandru hned tak nedostanu.

Jakmile jsme si vybrali OB, Jeruová nám nařídila zaujmout pozice pro obranu tak, abychom vykrývali celých 360 stupňů.

Potom jsme deset minut nedělali nic. Vůbec nic.

Byl to SOP, standardní operační postup, a na mne to velmi zapůsobilo. Člověk právě vyvázl ze všeho chaosu spojeného se zkázou Života a ztroskotáním člunu, právě prodělal období horečné aktivity. Teď bylo třeba poskytnout tělu příležitost přizpůsobit se novému prostředí, zvyknout si na jeho zvuky, pachy a vzhled.

Až na to, že tady nebylo cítit nic jiného než můj vlastní pot a moč a slyšet nic jiného než můj přerývaný dech. A ruka mě bolela jako čert.

Abych se něčím zaměstnal, soustředil jsem se na zlepšení nočního vidění. Očím chvíli trvá; než se přizpůsobí dně – čtyřicet pět minut, než dosáhnete plné účinnosti – ale už po pěti vidíte lépe. Škvírami v kovovém křoví kolem sebe jsem viděl hvězdy, plápol vzdálených nov a hřejivá světla naší flotily. Jenže loď Duchů je temné místo, propletenec stínů a rozmytých odrazů. Bude snadné se tu něčeho vylekat.

Když deset minut uplynulo, Pael začal remcat, ale Jeruová si ho nevšímal a zamířila přímo ke mně. Vzala mě za zraněnou ruku a začala ohmatávat kosti. „Nuže,“ řekla řízně. „Jak se jmenujete, lodníku?“

„Case, madam,“

„Co si myslíte o své nové ubikaci?“

„Kde tady dávají jídlo?“

Ušklíbla se. „Vypněte komunikátor,“ řekla.

Poslechl jsem.

Bez varování mi prudce trhla rukou. Byl jsem rád, že neslyší, jak jsem zavyl.

Vytáhla ze svého opasku plechovku se sprejem a nastříkala mi na ruku polointeligentní hmotu; ta se roztekla na patřičné místo a zraněnou ruku pevně sevřela. Až se uzdravím, obvaz odpadne sám.

Pokynula mi, abych opět zapnul komunikátor, a vytáhla injekční stříkačku.

„To nepotřebuju.“

„Nehrajte si na hrdinu, lodníku. Pomůže to kostem srůst.“

„Říká se, že to svinstvo způsobuje impotenci.“ Cítil jsem se jako blbec, už když jsem to říkal.

Jeruová se nahlas zasmála a popadla moji ruku. „Každopádně patří prvnímu důstojníkovi a ten už ji nepotřebuje, ne?“

Proti tomu jsem nemohl nic namítat; nechal jsem si injekci vpíchnout. Bolest začala téměř hned nato polevovat.

Jeruová vytáhla z brašny na opasku taktický maják. Byl to oranžový váleček o velikosti palce. „Zkusím poslat flotile signál. Vylezu z téhle houštiny; i kdyby maják fungoval, mohli bychom tady být stínění.“ Pael se chystal protestovat, ale umlčela ho. Cítil jsem, že jsem spadl přímo doprostřed dlouhodobého konfliktu mezi těmi

dvěma. „Casi, máte velení. A ukažte tomu zeměplazovi, co má v brašnách. Vráťím se stejnou cestou, jakou jsem odešla. Jasně?“

„Ano.“ Další SOP.

Proklouzla mezi stříbřitými provazy a byla pryč.

Uvelebil jsem se v hustší spleti a začal jsem se probírat obsahem opaskových brašen, které nám Till přinesl. Byla v nich voda, rehydratační soli a lisovaná potrava, všechno upravené tak, aby se to dalo vpravit trubkovým ventilem do přilby. Měli jsme výkonné baterie veliké jako nehet palce, ale ty byly stejně mrtvé jako ostatní elektronická výstroj. Byla tam i spousta jednoduchých pomůcek pro přežití v rozmanitých situacích jako magnetický kompas, heliograf, pilka, zvětšovací sklo, horolezecké skoby, smotky provazů a dokonce i rybářský vlasec.

Musel jsem Paelovi vysvětlit, jak skafandr funguje jako záchod. Vtip spočívá v tom, že to prostě pustíte do kalhot; většinu toho, co z vás vyjde, šlemouny recyklují a zbytek zhutní. Tím není ovšem řečeno, že je to pohodlné. V životě jsem na sobě neměl skafandr, který by dobře pohlcoval pachy. Vsadím se, že žádný konstruktér skafandrů ve svém výtvoru nestrávil víc než hodinu.

Cítil jsem se dobře.

Vzpomínky na ztroskotání ani drtivé myšlenky na všechny ty mrtvé nebyly zasuty hluboko pod hladinou mé mysli. Ale prozatím tam zůstávaly; dokud jsem se soustředil na nejbližší úkol a hned potom na další, dokázal jsem to vydržet. Nechat to na sebe dopadnout můžu, až ta legrace skončí.

Myslím, že Pael na tohle cvičený nebyl.

Byl to hubený vytáhlý chlapík s očima zapadlýma v černém stínu a směšný plnovous mu za čelním štítem přilby trčel neuspořádaně vzhůru. Když teď nejhorší krize přešla, zdálo se, že mu ubývá energie, a sotva se ploužil. Když se tak prohrabával neužitečnými věcmi v brašně, vypadal téměř komicky.

Po chvíli se ozval: „Vy se jmenujete Case, že?“

„Ano, pane.“

„Jste ze Země, chlapče?“

„Ne. Já...“

Neposlouchal mě. „Akademie jsou na Zemi. Věděl jste to, chlapče? Ale přijímají pár lidí i z jiných světů.“

Postřehl jsem záblesk outsiderské sebelítosti. Ale bylo mi to jedno. A taky už nejsem chlapec. Opatrně jsem se zeptal. „Odkud pocházíte, pane?“

Vzdychl. „51 Pegasi. I-B.“

O tom jsem nikdy neslyšel. „Co je to zač? Je to daleko od Země?“

„To se všechno měří od Země...? Ne, není to daleko. Můj domovský svět byl jednou z prvních extrasolárních planet – tedy alespoň jeho mateřská planeta. Vyrostl jsem na měsíci... Mateřská planeta je horká planeta jupiterovského typu.“

Věděl jsem, co tohle znamená: plynný obr obíhající blízko mateřské hvězdy.

Pohlédl na mne. „Když jste vyrůstal, viděl jste oblohu?“

„Ne...“

„Já ano. A ta obloha byla plná plachet. Víte, tak blízko u slunce mají solární plachty vysoký výkon. V noci jsem je pozorovával, škunery s plachtami širokými stovky kilometrů, jak se ve světle sunou sem a tam. Ale ze Země oblohu neuvidíte – tedy alespoň z bunkrů akademie ne.“

„Proč jste tam tedy šel?“

„Neměl jsem na vybranou.“ Dutě se zasmál. „Byl jsem odsouzen k tomu, abych byl chytrý. Víte, proto mnou ta vaše drahá komisařka pohrdá. Mne naučili myslet – a to si nemůžeme dovolit, že...?“

Odvrátil jsem se od něj a zmlkl jsem. Jeruová není „moje“ komisařka a neměl jsem chuť se s ním o tom přít. Kromě toho mi Pael vždycky naháněl husí kůži. Vždycky jsem se měl na pozoru před lidmi, kteří toho o vědě a technice věděli moc. Když máte zbraň, stačí vám vědět, jak se ovládá, jakou energii nebo munici potřebuje a co máte udělat, když se něco pokazí. Lidé, kteří znají všechny technické podrobnosti a statistiky, tím obvykle jenom zakrývají své nedostatky; záleží na tom, jak zkušeně ji umíte používat.

Až na to, že tohle není žádný velkohubý zbrojář. Tohle je akademik, jeden z elitních vědců lidstva. Měl jsem pocit, že s ním nemám vůbec nic společného.

Vyhlédl jsem spleť lan ven a snažil jsem se najít mihotavý lampiónový průvod flotily.

Mezi lany jsem zahlédl pohyb. Otočil jsem se tím směrem, mávnutím jsem Paelovi naznačil, aby zmlkl a nehýbal se, a uchopil jsem do zdravé ruky nůž.

Jeruová se spěšně vrátila stejnou cestou, jakou odešla. Kývnutím schválila mou ostražitost. „Maják ani nepípl.“

Pael řekl: „Jistě si uvědomujete, že nám nezbývá mnoho času.“

„Skafandry?“ zeptal jsem se.

„On myslí hvězdu,“ odpověděla Jeruová ztěžka. „Casi, opevněné hvězdy bývají nestabilní. Když Duchové vybudují kordon, hvězda zanedlouho vybuchne.“

Pael pokrčil rameny. „Zbývají nám hodiny, nanejvýš několik dní.“

Jeruová řekla: „Budeme se muset dostat ven, za pevnostní kordon, abychom mohli poslat signál flotile. Anebo najít způsob, jak kordon úplně zrušit.“

Pael se dutě zasmál. „Jak to podle vás máme udělat?“

Jeruová po něm střelila pohledem. „Není snad vaší úlohou mi to povědět, akademiku?“

Pael se opřel a zavřel oči. „Jste směšná, a to ne poprvé.“

Jeruová cosi zabručela. Obrátila se ke mně. „Vy. Co vy víte o Duchách?“

Spustil jsem: „Přišli z nějakého chladného světa. Proto jsou uzavřeni ve stříbrných skořápkách. Kvůli nim nemůžete Ducha zabít laserem. Jsou dokonale odrazivé.“

„Dokonale ne,“ ozval se Pael. „Jsou založeny na efektu nulové Planckovy konstanty... Asi miliardtinu dopadající energie pohltí.“

Zaváhal jsem. „Říká se, že Duchové dělají pokusy na lidech.“

Pael se ušklíbl. „Lži rozšiřované Komisí pro historickou pravdu, komisařko. Démonizovat protivníka je taktika stará jako lidstvo samo.“

Jeruové se to nijak nedotklo. „Tak proč to mladému Caseovi neuvedete na pravou míru? Co tedy Duchové provádějí?“

Pael odpověděl: „Stříbrní duchové si pohrávají s fyzikálními zákony.“

Ohlédl jsem se po Jeruové; ta pokrčila rameny.

Pael se to pokusil vysvětlit. Všechno se to točilo kolem quagmatu.

Quagma je stav hmoty těsně po Velkém třesku. Když se hmota zahřeje na dostatečně vysokou teplotu, rozpadne se v kvarkové magma – quagma. A při takových teplotách se čtyři základní fyzikální síly sjednotí v jedinou supersílu. Když se quagma nechá vychladnout a rozpínat, vazebná supersíla se rozpadne ve čtyři „podsíly“.

Ke svému překvapení jsem tomu částečně rozuměl. Princip pohonu GUT, jenž pohání vnitrosoustavové lodě jako *Krátký život hoří jasně*, s tím má hodně společného.

Ovládním rozpadu supersíly pak můžete měnit poměry mezi těmito silami. A tyto poměry určují základní fyzikální konstanty.

To je v kostce všechno.

Pael dodal: „Příkladem může být ta jejich odrazivá slupka. Každý Duch je obklopen tenoučkou vrstvou prostoru, ve které je základní konstanta, zvaná Planckova, podstatně nižší než jinde. Projevy kvantových jevů se tak prudce snižují... Protože energie fotonu, tedy částice světla, je přímo úměrná Planckově konstantě, musí foton při dopadu na skořápku vyzářit většinu energie do okolí – odtud ta vysoká odrazivost.“

„Dobrá,“ prohlásila Jeruová. „Co tedy dělají tady?“

Pael vzdychl. „Zdá se, že opevněná hvězda je obklopena kulovou mříží z quagmatu a exotické hmoty. Předpokládáme, že Duchové kolem každé hvězdy nafoukli jakousi bublinu prostoročasu, v níž jsou fyzikální zákony... pokroucené.“

„A proto naše technika selhala.“

„Pravděpodobně,“ přisvědčil Pael s chladným sarkasmem.

Zeptal jsem se: „Co vlastně Duchové chtějí? Proč to všechno dělají?“

Pael si mne prohlížel. „Vycvičili vás, abyste je zabíjel, a tohle vám přitom ani neřekli?“

Jeruová se jen zaškaredila.

Pael spustil: „Duchy neutvářel konkurenční vývoj. Jsou to symbiotičtí tvorové; pocházejí z forem života, které se shlukly do spolupracujících kolektivů, když jejich svět vychládal. A podle všeho není jejich motivací expanze a získávání teritoria pro sebe jako u nás, ale touha pochopit jemné vyladění vesmíru. Jak to, že jsme tady? Víte, mladý lodníku, život jakéhokoliv druhu je možný jen v úzkém rozmezí fyzikálních veličin. Myslíme si, že Duchové studují tuto otázku tak, že posunují hranice – hrají si se zákony, které platí pro nás všechny a které nás všechny udržují.“

Jeruová poznamenala: „Nepřítel, který umí použít fyzikální zákony jako zbraň, je hrozivý. Ale v dlouhodobém výhledu Duchy předčíme.“

Pael ponuře řekl: „Aha, evoluční nevyhnutelnost lidstva. Jak bezútešné. Ale žili jsme s Duchy podle Raoulské smlouvy tisíc let v míru. Tolik se od sebe lišíme, naše motivace se tak rozcházejí – proč bychom si měli překážet víc než dva druhy ptáků v jedné zahradě?“

V životě jsem neviděl ptáky ani zahradu, takže jsem netušil, co tím chce říci.

Jeruová po něm střelila pohledem. Nakonec řekla: „Vrátíme se k praktickým záležitostem. Jak jejich pevnosti fungují?“ Když Pael neodpovídal, vyštěkla: „Akademiku, už jste hodinu uvnitř pevnostního kordonu a ještě jste nezaznamenal ani jeden nový poznatek?“

Pael se kysele zeptal: „Co mám podle vás dělat?“

Jeruová na mne kývla. „Co jste zpozoroval vy, lodníku?“

„Naše přístroje a zbraně nefungují,“ řekl jsem okamžitě. „Život vybuchl. Zlomil jsem si ruku.“

Jeruová dodala: „Také Till si zlomil vaz.“ Sevřela ruku v rukavici. „Co by způsobilo, že máme křehčí kosti? Ještě něco?“

Pokrčil jsem rameny.

„Je mi trochu horko,“ připustil Pael.

„Mohou tyhle tělesné změny něco signalizovat?“ zeptala se Jeruová.

„Nevím.“

„Tak to zjistěte.“

„Nemám vybavení.“

Jeruová mu položila do klína nadbytečnou výstroj – zbraně, majáky. „Máte oči, ruce a hlavu. Improvizujte.“ Obrátila se ke mně. „A my, lodníku, se trochu porozhlédneme kolem. Pořád potřebujeme najít cestu z téhle kocábky.“

Podíval jsem se pochybovačně na Paela. „Nezůstane tu nikdo na stráži.“

„Já vím,“ opáčila Jeruová. „Ale jsme jenom tři.“ Pevně sevřela Paelovi rameno. „Mějte oči otevřené, akademiku. Vrátime se stejnou cestou, jakou jsme odešli. Budete tak vědět, že jsme to my. Rozumíte?“

Pael její ruku setřásl, ani nezvedl pohled od věcíček ve svém klíně.

Pln pochyb jsem se na něj zadíval. Měl jsem dojem, že by na něj mohla napochodovat celá četa Duchů, ani by si toho nevšiml. Ale Jeruová měla pravdu; nic jiného jsme dělat nemohli.

Přejela mě pohledem a ukázala na mou ruku. „Zvládnete to?“

„Je mi prima, madam.“

„To máte kliku. Na dobrou válku natrefíte jednou za život. A tohle je vaše válka, lodníku.“

Znělo to jako přehlídkový projev a já jsem přiměřeně odpověděl: „Můžu dostat vaše polní zásoby, madam? Vy už je brzy potřebovat nebudete.“ Předvedl jsem pantomimické kopání hrobu.

Divoce se zazubila. „Jo. Až přijde řada na vás, rozpárejte si skafandr a pusťte pšouky ven, než je vydoluju z vaší chladnoucí mrtvoly...“

Paelovi se třásl hlas. „Vy jste opravdu zvířata.“

Podívali jsme se s Jeruovou na sebe. Ale zmlkli jsme, abychom toho zeměplaza nepřiváděli k šílenství.

Popadl jsem bojový nůž do ruky a vyklouzli jsme do tmy.

Doufali jsme, že najdeme něco jako můstek. Sice jsem si nedokázal představit, co uděláme, kdybychom ho našli, ale zkusit jsme to museli.

Proplétali jsme se houštinou lan. Kabely Duchů jsou hodně tuhé, dokonce i pro nůž. Ale jsou vcelku ohebné; když v nich uváznete, dají se odsunout bokem, ačkoliv jsme se tomu vyhýbali, abychom nezanechávali stopy.

Postupovali jsme standardním způsobem, upraveným podle současných okolností. Budeme se mezi spleť lan plížit vpřed deset nebo patnáct minut a potom si dáme pětiminutovou přestávku. Já si hltanu vody – začínalo mi být horko – možná si ulomím i kousek glukózové tabulky, zkontroluju ruku a upravím si pohodlně skafandr. Tak se to má správně dělat. Když se budete jen honit a přemáhat, vyčerpáte své rezervy a skončíte ve stavu, ve kterém už úkol nebudete schopni splnit.

A celou tu dobu jsem se snažil hlídat okolí na všech stranách, dával jsem si pozor, aby můj zrak zůstal stále přizpůsoben tmě, a stále jsem hodnotil situaci. Jak daleko je Jeruová? Co když teď přijde útok zepředu, zezadu, shora, zespodu, zleva nebo zprava? Kde najdu úkryt?

Začal jsem si o křížníku Duchů dělat lepší představu. Byl to v zásadě zhruba vejčitý propletenec všude stejného stříbřitého lana, dlouhý několik kilometrů. V té spleti trčely zdánlivě náhodně moduly, plošiny a přístroje jako drobtý jídla v plnovousu. Předpokládám, že to představuje pružné, snadno přizpůsobitelné uspořádání. Tam, kde byla spleť řidší, jsem postřehl pevnější jádro, válec táhnoucí se podél podélné osy lodě. Možná to byla pohonná jednotka. Zajímalo mě, jak asi funguje; technika Duchů byla nejspíš zkonstruovaná tak, aby se uměla přizpůsobit změněným podmínkám uvnitř pevnostního kordonu.

Lod' byla plná Duchů.

Vznášeli se mezi tou spleť a pohybovali se po cestičkách, jež pro nás byly nerozeznatelné. Anebo se shlukovali v malých hroznech kolem lan. Netušili jsme, co dělají nebo říkají. Lidské oči vnímají Ducha jenom jako stříbřitou kouli, jako díru v prostoru viditelnou jenom díky odrazu na její hranici, a bez speciálního zařízení se dokonce nedá ani rozeznat jeden Duch od druhého.

Drželi jsme se jím z dohledu. Přesto jsem si byl jistý, že nás Duchové zpozorovali, anebo aspoň sledovali náš pohyb. Přece jen

jsme havarovali na jejich lodi. Ale nepodnikli proti nám žádnou viditelnou akci.

Dorazili jsme na povrch trupu, na místo, kde se kabely ohýbaly krátkým obloukem zpět a zase se ztrácely ve spleti ostatních.

Naskytl se mi nerušený výhled na hvězdy.

Po celém nebi se stále rozžíhaly prskavky nov; ony mladé hvězdy stále zářily jako lucerny. Připadalo mi, že ústřední hvězda pevnosti, obklopená mříží, je o maličko jasnější a žhavější, než byla předtím. Zapamatoval jsem si, že to mám oznámit akademikovi.

Ale nejúžasnější byl pohled na flotilu.

Na prostoru několika světelných měsíců se po obloze tiše sunula nesčetná plavidla. Plula ve složité, trojrozměrně organizované síti koridorů; řeky světla tekly sem a tam a různé barvy označovaly různé třídy a velikosti plavidel. A tu a tam jiskřily hustší shluky barev a světel, nepravidelné víry v pravidelných proudech. To byla místa, kde se lidské lodě střetly s nepřítelem, kde lidé bojovali a umírali.

Byl to velkolepý pohled. Ale to nebe bylo rozlehlé a prázdné, nejbližším sluncem byla ta podivná trpasličí hvězda lapená ve strašidelné bleděmodré síti daleko odsud a nade mnou, pode mnou, všude kolem se všechno pohybovalo ve třech rozměrech...

Přistihl jsem se, že mám prsty zdravé ruky křečovitě zaťaté do tenkého lana.

Jeruová mě popadla za zápěstí a škubala mi rukou, dokud jsem se nedokázal pustit. Držela mě dál, oči upřené do mých. Držím tě. Nespadneš. Potom mě zatáhla do hustšího uzlu spleti, abych neviděl na nebe.

Přitiskla se ke mně, aby bioluminiscenci našich skafandrů nebylo vidět daleko. Oči měla světle modré jako okenní sklo. „Vy nejste zvyklý na pobyt pod širým nebem, že, lodníku?“

„Promiňte, komisařko. Prodělal jsem výcvik...“

„Jste pořád člověk. Všichni máme slabé stránky. Vtip je v tom, že je musíme poznat a počítat s nimi. Odkud pocházíte?“

Podařilo se mi vyloudit úsměv. „Merkur. Caloris Planitia.“ Merkur je železná koule na samém spodku slunečního gravitačního pole. Jsou tam doly na železo a továrna na exotickou hmotu a slunce nad planetou leží jako poklice. Většinu povrchu zaujímají kolektory

solárních elektráren. Je to planeta tunelů a nor, kde se děti honí s krysami.

„Proto jste se nechal naverbovat? Abyste se odtamtud dostal?“

„Dostal jsem povolávací rozkaz.“

„Ale no tak,“ opáčila výsměšně. „Na takovém místě, jako je Merkur, se dá vždycky někde nějak schovat. Jste romantik, lodníku? Chtěl jste vidět hvězdy?“

„Ne,“ řekl jsem bez obalu. „Tady jsem užitečnější.“

Upřeně se na mne dívala. „*Krátký život hoří jasně* – tak nějak, lodníku?“

„Ano, madam.“

„Já pocházím z Denebu,“ řekla. „Znáte to tam?“

„Ne.“

„Šestnáct set světelných roků od Země – soustava osídlená nějakých čtyři sta let po zahájení Třetí expanze. Od sluneční soustavy se úplně liší. Je... organizovaná. Když k Denebu přilétly první lodě, byla už mechanika využití zdrojů účinně propracovaná. Od předběžného průzkumu k fungujícím loděnicím a dceřinným koloniím za necelých sto let... Denebské zdroje – planety, asteroidy, komety a dokonce i samotná hvězda – byly vytěženy, aby podpořily nové vlny kolonizace, rozsáhlejší expanzi – a samozřejmě také válku s Duchy.“

Rozmáchla se rukou k obloze. „Pomyslete na to, lodníku. Třetí expanze: odsud až ke Slunci, šest tisíc světelných roků – nic než lidstvo, plod tisíce let budování nových světů. A všechno to spojuje ekonomika. Starší soustavy jako Deneb – nebo samotná sluneční soustava – žijí z přísunu zboží a surovin z rozšiřující se periferie expanze do centra. Obchodní trasy se táhnou tisíce světelných roků daleko, aniž by opustily lidské teritorium, a křížují po nich několikakilometrové škunery. Ale teď nám Duchové stojí v cestě. A kvůli tomu bojujeme!“

„Ano, madam.“

Přejela mě pohledem. „Můžete jít dál?“

„Ano.“

Znovu jsme si začali razit cestu kupředu, těsně pod povrchem spleti lan, a stále jsme se drželi SOP pro průzkum.

Byl jsem rád, že jsme zase vyrazili. Při osobních rozhovorech jsem se vždycky cítil nesvůj – a s komisařkou zvlášť. Ale i komisaři se nejspíš někdy potřebují vypovídat.

Jeruová zpozorovala řadu Duchů, kteří ve štrúdlu jako školáci mířili k přídi lodě. Byla to zatím ta nejcílevědomější činnost, jakou jsme u Duchů viděli, a tak jsme se vydali za nimi.

Po několika stech metrech se Duchové začali nořit do spleti a mizeli nám z dohledu. Vlezli jsme dovnitř za nimi.

Asi padesát metrů hluboko jsme narazili na uzavřenou komoru, hladkou gondolu ve tvaru fazole, do které by se vešel celý náš záchranný člun. Povrch byl podle vzhledu poloprůhledný, snad proto, aby dovnitř pouštěl sluneční světlo. Viděl jsem, že se uvnitř pohybují nezřetelné tvary.

Duchové se shlukli kolem modulu a dotýkali se jeho povrchu.

Jeruová mi pokynula a společně jsme se propletli houštím lan k opačnému konci gondoly, kde se nám Duchů zdálo být nejméně.

Plížili jsme se po povrchu gondoly. Na dlaních a botách jsme měli přísavky, abychom se lépe zachytili. Plazili jsme se po délce gondoly a přitiskli jsme se k ní, kdykoliv se Duchové objevili na dohled. Bylo to, jako bychom lezli po skleněném stropě.

Gondola byla přetlaková. Na jednom konci visela ve vzduchu ohromná koule jakéhosi slizu, hnědého a vazkého. Vypadalo to, že je zahřívána zevnitř; sliz vařil mírným varem a na povrchu koule se tvořily velké mazlavé bubliny. Všiml jsem si, že je protkána fialovými a červenými skvrnami. Ve stavu beztláče samozřejmě neexistuje konvekce. Duchové nejspíš usměrňovali tok páry pomocí čerpadel.

Ze slizové koule vedly trubky k povrchu gondoly. Duchové se shlukovali u nich a nasávali fialový sajrajt.

Bioluminiscenčním „šepem“ jsme si to navzájem ujasnili.

Duchové se krmili. Jejich domovský svět je příliš malý, než aby si uchoval mnoho vnitřního tepla, nicméně hluboko v jeho zamrzlých oceánech nebo v temnotě hlubinných hornin stále musí unikat něco geotermální energie, jež pohání vývěry minerálních látek vynášených z hlubin. A stejně jako tomu je na dně pozemských oceánů; těchto

minerálních látek a pomalu uvolňovaného tepla využívají určité formy života. A Duchové se živí jimi.

Ta hrouda slizu tedy byla polní kuchyně. Civěl jsem na ten nafialovělý hnus, labužnickou pochoutku pro Duchy, a vůbec jsem jim nezáviděl.

Tady pro nás nic nebylo. Jeruová mi znovu pokynula a vyrazili jsme dál kupředu.

Další sekce gondoly byla... zvláštní.

Byla to komora plná lesklých stříbřitých disků, jakoby menších a zploštělých Duchů. Poletovaly vzduchem, nebo lezly přes sebe, nebo se shlukovaly do velkých koulí, které se po několika vteřinách rozsypaly, a jejich složky se odkutálely za nějakým jiným dobrodružstvím. Na stěnách jsem postřehl krmicí trubky a mezi diskovitými věcmi se vznášeli jeden nebo dva Duchové jako dospělí na dvorku plném strkajících se dětí.

Přede mnou se objevil lehký stín.

Vzhlédl jsem a zjistil jsem, že se dívám na vlastní odraz ve stylu rybího oka – nakloněná hlava, ústa dokořán, tělo připlácnuté ke gondole – ve vzdálenosti pouhých několika centimetrů od mého nosu.

Byl to Duch. Těžce se pohupoval přede mnou.

Zvolna jsem se odstrčil od gondoly a zachytil jsem se zdravou rukou v nejbližším rozvětvení lan. Bylo mi jasně, že nůž, zastrčený do opasku na zádech, vytasit nedokážu. A Jeruovou jsem nikde neviděl. Možná ji Duchové už vyřídili. Ani v opačném případě jsem ji však nemohl volat nebo se po ní dokonce ohlížet, abych ji neprozradil.

Duch měl kolem rovníku ovinutý naditý opasek. Musel jsem předpokládat, že ty složité balíčky výstroje jsou zbraně. Kromě opasku Duch postrádal jakékoliv vztažné body: mohl být natočený stále jedním směrem, ale stejně dobře mohl rotovat stokrát za minutu. Hleděl jsem na jeho kůži a snažil jsem se pochopit, že se v ní nachází vrstvička prostoru s vlastnostmi jiného vesmíru, v níž jsou zákony fyziky pokroucené. Ale jediné, co jsem viděl, byla moje vyděšená tvář, jež opětovala mé civění.

A potom se na Ducha shora snesla Jeruová, končetiny roztažené, a v obou rukách se jí leskly nože. Viděl jsem, že křičí – ústa měla otevřená, oči dokořán – ale snášela se úplně tiše, protože měla vypnutý komunikátor.

Prohnula tělo jako bič a vrazila oba nože do Ducha – pokud ten opasek pokládám za rovník, pak někde poblíž severního pólu. Duch zapulsoval a po jeho povrchu se rozběhly složité vlnky. Ale Jeruová udělala stojku a nohama se zaklínila ve spleti nad námi.

Duch začal rotovat a snažil se Jeruovou setřást. Ale ona se nohama pevně držela v houští lan, a tak jediné, čeho Duch dosáhl, bylo, že se mu na horní polokouli rozchlípily hluboké řezné rány. Rytmicky z nich tryskala pára a uvnitř jsem zahlédl červeň.

Dlouhé vteřiny jsem tam jenom ztuhle visel.

Člověk projde výcvikem, aby uměl náležitě reagovat na přepadení nepřítelem. Ale v okamžiku, kdy se octnete tváří v tvář tunovému vířícímu a pulsujícímu monstru ozbrojen jenom nožem, všechno se vám vykouří z hlavy. Chcete se jenom stát co nejmenším; nepřítel se třeba ztratí. Ale nakonec vám dojde, že neztratí, že s ním musíte něco udělat.

A tak jsem vytasil nůž a vrhl jsem se na oblast jeho severního pólu také.

Začal jsem do něj řezat kolmo na rány, které mu způsobila Jeruová. Kůže Duchů je tuhá jako tlustá guma, ale když máte dostatečnou oporu, dá se řezat snadno. Brzy měl kůži rozřezanou na jazyky a políčka a já jsem je začal odtrhávat a odhaloval jsem tmavou červeň vespod. Pára tryskala ven a zamrzala v jiskřivé krystalky ledu.

Jeruová uvolnila nohy a dala se do téhož. Zatínali jsme prsty do ran, které jsme udělali, řezali jsme, sekali jsme a zarývali jsme se stále hlouběji. I když se Duch bláznivě točil, setřást nás nedokázal. Zanedlouho jsme z něho tahali velké horké kusy masa, trubice podobné střevům, pulsující hroudy jako lidské srdce nebo játra. Zpočátku všude kolem nás tryskaly ledové krystalky, ale jak Duch ztrácel teplo, které hromadil celý život, ten slabý vítr ustal a rány a potrhané maso začala pokrývat námraza.

Konečně mě Jeruová popadla za rameno a oba jsme od Ducha odlétli. Stále se otáčel, ale bylo vidět, že už jenom z bezduché setrvačnosti; Duch přišel o teplo a s ním i o život.

Dívali jsme se s Jeruovou na sebe.

Bez dechu jsem se ozval: „Ještě jsem nikdy neslyšel o nikom, kdo by bojoval s Duchem zblízka,“

„Já taky ne. Hele,“ řekla a prohlížela si ruku. „Myslím, že jsem si zlomila prst.“

Nebylo to legrační. Ale Jeruová civěla na mne, já civěl na ni, pak jsme se oba dali do smíchu a naše šlemouny pulsovaly růžovými a modrými ikonami.

„Nechtěl ustoupit,“ poznamenal jsem.

„Ano. Možná si myslel, že ohrožujeme jesle.“

„Tu komoru se stříbrnými disky?“

Tázavě se na mne podívala. „Duchové jsou symbiotické organismy, lodníku. Mně to připadá jako jesle pro kůže Duchů. Jsou to nezávislí jedinci.“

Nikdy jsem nepomyslel na to, že Duchové také mají mladé. Nepomyslel jsem předtím na Ducha, kterého jsme zabili, jako na matku bránící svá mláďata. Nemívám ve zvyku přemýšlet o věcech do hloubky a neměl jsem to ve zvyku ani tehdy.

Ale potom se Jeruová pohnula. „Pojďte, lodníku. Zpátky do práce.“ Zachytila se nohama ve spleti, začala chytat dosud rotující mrtvolu Ducha a snažila se její rotaci zpomalit.

Zachytil jsem se podobným způsobem a začal jsem jí pomáhat. Duch byl mohutný, velký jako solidní stroj, a nabral značnou energii; zpočátku jsem kožené pruhy, jež se mi míhaly kolem ruky, nedokázal vůbec udržet. Při té námaze jsem si uvědomil, že je mi nepříjemně horko. Světlo té hvězdy lapené do sítě sem pronikalo spleť a zdálo se každou minutu silnější.

Když jsem se však zabral do práce, ty nepříjemné myšlenky se rozplynuly.

Konečně jsme Ducha zvládli. Jeruová ho spěšně obrala o opasek a potom jsme začali pytlovitou mrtvolu cpát co nejhlouběji do okolní spleti. Byla to příšerná práce. Jak jsme Ducha zmáčkli, vyhrězly z děr, které jsme mu udělali do kůže, další, už tuhnoucí vnitřnosti a já

jsem měl co dělat, abych se nepozvracel, když se mi ten hnus vyvalil do obličeje.

Konečně jsme s tím byli hotovi – jak nejlépe jsme to dokázali.

Jeruová měla čelní štít prilby plný černých a červených šmouh. Silně se potila a tvář měla zarůžovělou. Ale usmívala se a na ramenou měla jako trofej Duchův opasek. Vydali jsme se na zpáteční cestu a zachovávali jsme přitom stejný SOP jako předtím.

Když jsme se vrátili k opěrnému bodu, zjistili jsme, že akademik Pael má potíže.

Pael ležel sbalený do klubíčka a dlaněmi si zakrýval obličej. Rozvinuli jsme ho, Oči měl zavřené, v obličejí růžové skvrny a čelní štít pokrytý kapkami sražené vody.

Všude kolem byly ve zmeti zastrkané všemožné věcičky – včetně součástek, které očividně vydoloval z násilím rozbité laserové pistole. Rozeznal jsem optické hranoly, zrcadla a difrakční mřížky. Nu, dokud se neprobere, nebude nám schopen říci, co tu dělal.

Jeruová se rozhlédla. Světlo opevněné hvězdy už hodně zesílilo. Náš opěrný bod teď zalévalo světlo – a horko, před nímž už nás okolní spleť příliš nechránila. „Nějaké nápady, lodníku?“

Cítil jsem, jak se rozjaření z úspěšného průzkumu vytrácí. „Ne, madam.“

Ve tváři Jeruové, zalité potem, bylo patrné napětí. Všiml jsem si, že mimoděk šetří levou ruku. U té gondoly s jeslemi se sice zmínila, že si zlomila prst, ale od té doby se o tom nezmínila – ani teď si toho nevšímal. „Dobrá.“ Odložila Duchův opasek s výstrojí a zhluboka nasála vodu ventilem v přilbě. „Lodníku, máte tu velení. Snažte se Paela zastínit vlastním tělem. A jestli se probudí, zeptejte se ho, co zjistil.“

„Ano, madam.“

„Dobrá.“

A rozplynula se v nepřehledných stínech spleti, jako by se v těchto podmínkách narodila.

Našel jsem si místočko, odkud jsem měl rozhled do všech stran a přitom jsem vrhal trochu stínu na Paela – i když jsem si nemyslel, že to příliš pomůže.

Neměl jsem na práci nic jiného než čekat.

Jak loď Duchů letěla po svém záhadném kursu, světelné obrazce, které se prodraly spleť, se měnily a přesouvaly. Byl jsem přitisknutý ke spleti a měl jsem pocit, že cítím vibrace: pomalé, hluboké chvění, jež pulsovalo obří konstrukcí lodě. Uvažoval jsem, jestli třeba slyším hluboké hlasy Duchů, kteří se svolávají od jednoho konce obří lodě na druhý. Všechno mi připomínalo, že celé tohle prostředí, celé, je cizí a že jsem nesmírně daleko od domova.

Snažil jsem se počítat úder srdce, nádechy; snažil jsem se odhadnout, jak dlouhá je sekunda. „Tisíc jedna. Tisíc dva...“ Sledování času je základním lidským projevem; poskytuje základní orientaci, udržuje vaši duševní činnost a udržuje vás v kontaktu s realitou. Ale stále jsem se přepočítával.

A ani veškeré tohle úsilí nezabránilo, aby se mi v hlavě neuhnázily černé myšlenky.

Během dramatické situace, jako byl třeba onen souboj s Duchem, si člověk neuvědomuje, co se s ním děje, protože tělo řadu signálů filtruje; na nějaké úrovni prostě víte, že zrovna nemáte čas se tím zabývat. Teď, když jsem se přestal hýbat, začaly se ozývat bolesti a rány posledních několika hodin. Bolela mě hlava, záda a samozřejmě zlomená ruka. Na dlaních v rukavicích, v místech, kde jsem tlačil ríana, jsem cítil podlitiny, možná i řezné rány, a měl jsem pocit, jako bych si vykloubil zdravé rameno. V jednom z prstů na noze mi to zlověstně pulsovalo: přemítal jsem, jestli jsem si v tomhle divném prostředí, kde jsem měl kostru křehkou jako stařec, nezlomil další kost. Byl jsem zapařený v rozkroku, v podpaží, v podkolení, na kotnících a v loktech, kůži jsem měl celou opruzenou. A to jsem na skafandry zvyklý; normálně mívám větší výdrž.

Také proudy slunečního světla, které mi dopadaly na záda, dělaly své; měl jsem pocit, jako bych ležel pod topným tělesem pečící trouby. Píchalo mě v hlavě, v žaludku jsem měl těžko, v uších mi zvonilo a moje periferní vidění zahaloval neodbytný černý prstenec. Možná jsem byl jen vyčerpaný a dehydrovaný, možná to bylo i něco horšího.

Začal jsem si v duchu přehrávat naši předchozí akci s Jeruovou a přišly na mne výčitky svědomí.

Dobře, neutekl jsem před Duchem a neprozradil jsem Jeruovou. Jenže když zaútočila, na několik kritických vteřin jsem zaváhal. Možná kdybych byl tvrdší, komisařka by se teď nemusela proplétat houštím lan sama se zlomeným prstem, jehož bolest ji vytrhuje ze soustředění.

Náš výcvik je obsáhlý. Učili nás, abychom ve chvílích klidu podobné mučivé myšlenky očekávali a abychom se s nimi vypořádali – nebo ještě lépe, abychom se z nich poučili. Ale takhle o samotě uprostřed toho mimozemského kovového lesa mi nepřipadalo, že by mi výcvik nabízel příliš perspektivní budoucnost.

A aby to nebylo všechno, začal jsem přemýšlet dopředu. To je vždycky chyba.

Nedokázal jsem se přimět uvěřit, že akademik se svými nedokonalými hejblaty dosáhne něčeho podstatného. A navzdory všemu vzrušení při průzkumu jsme nenašli žádný můstek nebo jiný choulostivý bod, na který bychom mohli zaútočit, a jediné, s čím jsme se vrátili, byl opasek se soupravou výstroje, které jsme ani nerozuměli.

Poprvé jsem začal seriózně uvažovat o možnosti, že tohle nepřezijí – že během nanejvýš pár hodin zemřu, buď proto, že se mi porouchá skafandr, nebo až hvězda vybuchne, podle toho, co přijde dříve.

Krátký život hoří jasně. Tohle nás učili. Dlouhověkost ve vás probouzí konzervatismus, strach, sobectví. Lidé se tohoto omylu dříve dopustili a skončili jsme jako podřízená rasa. Žijte rychle a divoce, protože vy nejste důležití – jediné, na čem záleží, je, co můžete udělat pro svůj druh.

Ale nechtělo se mi umírat.

Kdybych už se neměl vrátit na Merkur, neprolil bych kvůli tomu ani slzičku. Ale měl jsem teď svůj život u loďstva. A měl jsem taky kamarády: lidi, se kterými jsem prošel výcvikem, se kterými jsem sloužil, lidi jako Halleová – nebo třeba i Jeruová. Poprvé v životě jsem poznal přátelství a nechtěl jsem je tak brzy ztratit a propadnout se do tmy sám – zvláště když to nebylo k ničemu.

Ale nejspíš nebudu mít na vybranou.

Po blíže neurčené době se Jeruová vrátila. Vlekla stříbřitou pokrývkou. Byla to kůže Ducha. Začala ji roztřepávat.

Svezl jsem se dolů, abych jí pomohl. „Vy jste se vrátila k tomu, kterého jsme zabili...“

„...a stáhla jsem ho,“ dokončila udýchaně. „Jenom jsem oškrábala to svinstvo nožem. Vrstva Plancknula se odlupuje snadno. A podívejte na tohle...“ narychlo řízla nožem do lesklého archu. Potom k sobě oba okraje řezu přiložila, přejela řez prstem a ukázala mi výsledek. Ani jsem nepoznal, kudy řez vedl. „Samosvorná, samohojitelná,“ řekla. „Pamatujte si to, lodníku.“

„Ano, madam.“

Propíchali jsme do kůže díry a roztaženou jsme ji upevnili jako hrubou střechu nad naším opěrným bodem, abychom Paela co nejvíc chránili před sluneční září. Na kůži sice dosud lpělo několik cárů zmrzlého masa, ale z větší části se s ní pracovalo jako s tenkou a lehkou kovovou fólií.

V tom náhlém stínu se Pael začal vrtět. Jeho sténání skafandr překládal do strohých bioluminiscenčních ikon.

„Pomozte mu,“ vybídla mě Jeruová. „Přinuťte ho, ať se napije.“ Zatímco jsem se věnoval zadanému úkolu, prohrábla brašnu s lékárníčkou na svém opasku a nastříkala si na prsty levé ruky tuhý obvaz.

„Vězí to v rychlosti světla,“ řekl Pael. Choulil se v koutku našeho opěrného bodu, kolena přitažená k hrudi. Musel mluvit slabě; bioluminiscenční okultní znaky na jeho skafandru byly útržkovité a pravděpodobné znění jeho slov extrapoloval překladový software.

„Vysvětlíte nám to,“ řekla Jeruová poměrně mírně.

„Duchové objevili způsob, jak v téhle pevnosti změnit rychlost světla. Přesněji řečeno zvýšit ji.“ Začal něco vykládat o quagmatu, fyzikálních konstantách a nekonečně křivých rozměrech prostoročasu, ale Jeruová ho mávnutím ruky podrážděně zarazila.

„Odkud to víte?“

Pael si začal hrát se svými hranoly a difrakčními mřížkami. „Zařídil jsem se podle vaší rady, komisařko.“ Kývl na mne. „Pojďte se podívat, chlapče.“

Viděl jsem, že paprsek červeného světla, získaný rozkladem na hranolu a nasměrovaný dalšími optickými prvky, prochází sklíčkem s vyleptanou difrakční mřížkou a vytváří na střípku hladkého plastu pravoúhlý obrazec z teček a čar.

„Vidíte?“ Pátral mi očima v obličeji.

„Lituji, pane.“

„Vlnová délka světla se změnila. Zvětšila se. Červené světlo by mělo mít vlnovou délku asi o pětinu kratší, než naznačuje tenhle obrazec.“

Snažil jsem se to pochopit. Zvedl jsem ruku. „Neměla by se zelená barva téhle rukavice změnit na žlutou nebo modrou...?“

Pael vzdychl. „Ne. Barva, kterou vnímáte, nezávisí na vlnové délce fotonu, nýbrž na jeho energii. Zákon zachování energie stále platí, dokonce i tam, kde do fyzikálních zákonů zasahují Duchové. Každý foton tedy nese stejnou energii jako předtím – a vyvolává představu téže ‚barvy‘. Jelikož energie fotonu je úměrná jeho frekvenci, znamená to, že frekvence se nezměnila. Ale jelikož rychlost světla rovná se frekvence krát vlnová délka, zvětšení vlnové délky nasvědčuje...“

„Zvýšení rychlosti světla,“ dopověděla Jeruová.

„Ano.“

Moc jsem tomu nerozuměl. Obrátil jsem se a zadíval jsem se do světla, které pronikalo okolo naší střechy z kůže Ducha. „Takže vidíme stejné barvy. Světlo té hvězdy se sem dostane o něco rychleji. Má to na něco nějaký podstatný vliv?“

Pael zavrtěl hlavou. „Chlapče, taková základní konstanta jako rychlost světla je spojena se samou podstatou našeho vesmíru. Rychlost světla vystupuje v poměru známém jako konstanta jemné struktury.“ Začal vykládat cosi o náboji elektronu, ale Jeruová ho přerušila.

„Casi,“ řekla, „konstanta jemné struktury ovlivňuje velikost elektrické nebo magnetické síly.“

Tomu jsem rozuměl. „A když zvýšíte rychlost světla...“

„Snížíte velikost síly.“ Pael vstal. „Přemýšlejte, co to znamená. Lidská těla drží pohromadě vazebná energie molekul – elektromagnetické síly. Ve zdejším prostoru jsou elektrony vázány k

atomům volněji; atomy v molekule jsou k sobě vázány volněji.“ Poklepal na zpevňovací ob vaz na mé ruce. „Vaše kosti jsou tudíž křehčí, pokožka se dá snadněji probodnout nebo odřít. Chápete? Vy jste také součástí časoprostoru, můj mladý příteli. I vás ovlivňují změny způsobené Duchy. A protože rychlost světla v tomhle pekelném hníždě dál roste – pokud mohu podle svých pokusů soudit – jste každou vteřinou křehčí.“

Byla to zvláštní, strašidelná myšlenka: dá se manipulovat s tak fundamentálním parametrem mého vesmíru. Přitiskl jsem ruce křížem na prsa a zachvěl jsem se.

„Další účinky,“ pokračoval Pael zachmuřeně. „Klesá hustota hmoty. Naše tělesná struktura se nakonec nejspíš začne bortit. A snižují se disociační teploty.“

„Co to znamená?“ štěkla Jeruová.

„Snižují se body tání a body varu. Není divu, že se přehříváme. Je zvláštní, že biologické systémy vydržely víc než elektromechanické. Ale pokud se odsud brzy nedostaneme, začne se nám vařit krev...“

„To stačí,“ řekla Jeruová. „Co hvězda?“

„Hvězda je shluk plynu s tendencí zhroutit se vlastní gravitací do sebe. Ale teplo vznikající termonukleární reakcí v jádře vyvolává tlak plynu a záření směrem od středu, proti gravitaci.“

„A když se změní konstanta jemné struktury...“

„Potom se naruší rovnováha. Komisařko, když začne gravitace vyhrávat tu odvěkou bitvu, hvězda svítí čím dál víc – spaluje se rychleji. To vysvětluje to, co jsme pozorovali na vnější straně kordonu. Ale nemůže to vydržet dlouho.“

„Novy,“ řekl jsem.

„Ano. Takové výbuchy, odvrhování celých vrstev hvězdy do prostoru, jsou příznakem nestabilních hvězd, hledajících novou rovnováhu. Rychlost, s níž naše hvězda směřuje k tomu katastrofickému momentu, odpovídá posunu rychlosti světla, který jsem pozoroval.“ Usmál se a zavřel oči. „Jediná příčina a tolik následků. Po estetické stránce je to docela působivé.“

Jeruová prohlásila: „Alespoň víme, jak byla loď zničena. Všechny řídicí systémy pracují s pomocí citlivě vyladěných elektromagnetických jevů. Všechno se muselo najednou zbláznit...“

Dokázali jsme si to představit. *Krátký život hoří jasně* byla klasická loď s GUT pohonem, jejíž konstrukce se v zásadě tisíc let nezměnila. Ve služebním modulu, pevné průhledné bublině, sídlila dvacetičlenná posádka. Kopule byla kilometr rovným nosníkem spojena s gondolou GUT pohonu.

Když jsme přeletěli hranici kordonu, všechna světla na můstku zhasla, všechny řídicí systémy vysadily a veškerá nadbytečná energie gondoly se musela snažit uvolnit se naráz. Nosník lodě se vmáčkl do modulu jako hřebík vražený do lebky.

Pael zasněně řekl: „Kdyby rychlost světla byla o chlup vyšší v celém vesmíru, vodík by se nedokázal spojovat v hélium. Existoval by jenom vodík: nebyla by žádná termojaderná fúze, která by poháněla hvězdy, žádná chemie. Naopak kdyby rychlost světla byla o maličko nižší, vodík by se spojoval až příliš snadno, takže by nezůstal žádný vodík, žádný materiál k výstavbě hvězd – nebo k vytváření vody. Vidíte, jak na všem záleží? Duchovská věda jemného ladění tady na orionské frontě nepochybně značně pokročila, i když slouží jenom banálním obranným účelům...“

Jeruová na něho upírala, pohled se zřejmým pohrdáním. „Musíte tyhle zpravodajské informace dopravit Komisi. Jestli v téhle své bublině rychlého světla dokážou přežít Duchové, zvládneme to taky. Možná se nacházíme v okamžiku historického zvratu, pánové.“

Věděl jsem, že má pravdu. Hlavní povinností Komise pro historickou pravdu je sbírat a rozšiřovat informace o nepříteli. Tudiž mou hlavní povinností, stejně jako Paelovou, je nyní pomoci Jeruové dostat získané údaje k její organizaci. Ale Pael se jí vysmíval.

„Nikoliv pro sebe, ale pro druh. Cituji to správně, komisařko? Mluvíte tak pateticky. A přesto tápete v komické nevědomosti. Dokonce i ten váš donkichotský průzkum tohoto křižníku byl zbytečný. Tahle loď s největší pravděpodobností nemá žádný můstek. Celá morfologie Duchů, výsledek jejich evoluce, je založena na představě spolupráce, symbiózy; proč by loď Duchů měla mít metaforickou hlavu? A pokud jde o vaši trofej...“ zvedl opasek s duchovskými artefakty. „Nejsou tady žádné zbraně. Jsou to senzory a nástroje. Není tu nic, co by dokázalo vyslat podstatnější výboj energie. Není to hrozivější než luk a šíp.“ Zase opasek pustil; ten

zvolna odplul pryč. „Ten Duch se vás nesnažil zabít. Jen vás blokoval. Což je klasická taktika Duchů.“

Jeruová měla tvář jako z kamene. „Stál nám v cestě. To je dostatečný důvod, abychom ho zničili.“

Pael zavrtěl hlavou. „Názory jako ty vaše zničí nás, komisařko.“

Jeruová se na něj podezřívavě zadívala. Potom řekla: „Vy znáte nějaký způsob. Že, akademiku? Někáký způsob, jak nás odsud dostat.“

Snažil se ji zpražit pohledem, ale její vůle byla silnější. Sklopil oči.

Jeruová ztěžka řekla: „Nehledě na to, že jsou v sázce životy nás tří – povinnost pro vás nic neznamená, akademiku? Jste inteligentní člověk. Nechápete, že tohle je válka o osud lidstva?“

Pael se zasmál. „O osud – nebo o ekonomiku?“

Rozčarovane a zmatene jsem se díval z jednoho na druhého. Myslel jsem, že bychom se měli míň hádat a víc bojovat.

Pael řekl s pohledem upřeným na mne: „Víte, chlapče, naše ekonomika funguje jen dotud, dokud průzkumníci, důlní flotily a kolonizační lodě rozšiřují náš prostor, dokud Třetí expanze pokračuje. Bohatství může dál proudit do starších oblastí, do vydolovaných soustav, a nakrmit obrovskou hordu lidstva, jež je už početnější než samotné hvězdy. Jenže jakmile se tenhle růst zadrhne...“

Jeruová mlčela.

Něčemu z toho jsem rozuměl. Třetí expanze už dospěla k vnějšímu okraji našeho spirálního ramene galaxie. Teď se první kolonizační lodě pokoušely dostat přes prázdnotu do sousedního ramene.

Naše rameno, rameno Orionu, je jenom takový cancour, krátký obloukový přívěsek. Zato rameno Štělce je jedním z dominantních prvků galaxie. Kupříkladu obsahuje obrovskou oblast zrodu hvězd, jednu z největších v galaxii, nezměrná oblaka plynu a prachu, z nichž z každého mohou vzniknout miliony hvězd. Byla by to skutečně velkolepá kořist.

Jenže právě tam žijí Stříbrní duchové.

Když se ukázalo, že naše neúprosná expanze ohrožuje nejenom jejich tajemné projekty, ale i jejich domovskou soustavu, začali nám Duchové poprvé vzdorovat.

Vytvořili blokádu, lidskými strategy nazvanou orionská fronta: hustý štít opevněných hvězd přímo podél vnitřního okraje přilehlého k rameni Orionu, ke kterým válečné loďstvo ani kolonizační lodě nemohly proniknout. Byl to zákazonosně účinný manévr.

Tahle válka byla válkou kolonizační, šlo v ní o budování světů. Po tisíc let jsme se bez ustání šířili z hvězdy na hvězdu a využívali jsme zdroje jedné soustavy k prozkoumání, terraformaci a osídlení světů v další soustavě. Při příliš dlouhé přestávce v tomto cyklu využívání zdrojů se celý ten podnik musel zhroutit.

Duchově tímhle způsobem byli schopni zadržovat lidskou expanzi už padesát let.

Pael pokračoval: „Už teď se dusíme, mladý Casi: lidé bojují s lidmi, protože vnitřní soustavy hladovějí. Duchům stačí počkat, až se zničíme sami, a budou mít volné ruce k vlastním, cennějším projektům.“

Jeruová se spustila dolů před něho. „Akademiku, poslouchejte. Vyrostla jsem na Denebu, kde jsem viděla na obloze obrovské škunery. Přivázely mezihvězdné bohatství, které udržovalo moje krajany naživu. Byla jsem dost inteligentní na to, abych pochopila logiku dějin – že musíme udržovat expanzi v chodu, protože nemáme na vybranou. Proto jsem nastoupila k ozbrojeným silám a později ke Komisi pro historickou pravdu. Protože jsem rozuměla strašlivé pravdě, kterou komise ochraňuje. A proto musíme každý den pracovat na tom, abychom udrželi jednotu a směřování lidstva. Pokud klopýtneme, zahyneme, to je jednoduché.“

„Komisařko, vaše krédo o evolučním osudu lidstva degraduje váš vlastní druh na hejno dětí, hrozených do marné války, kterým zaručujete jen pár chvil lásky, plození a umírání.“ Pael se ohlédl po mně.

„Jenže tohle krédo nás už tisíc let spojuje,“ namítla Jeruová. „Tohle krédo drží pohromadě nesčetné biliony lidí rozestých na tisících světelných roků. Tohle krédo spojuje lidstvo tak rozmanité, až se zdá, že už v něm dochází k druhovému rozlišení... Cítíte se tak

silný, abyste takovému krédu teď vzdoroval? Musíme udělat to nejlepší jeden pro druhého, pro ostatní lidi; co jiného vlastně máme?“

Položil jsem ruku Paelovi na rameno; ucukl. „Akademiku – má Jeruová pravdu? Existuje způsob, jak tohle přežít?“

Pael se otřásl. Jeruová se vznášela nad ním.

„Ano,“ přisvědčil Pael konečně. „Ano, existuje způsob.“

Ukázalo se, že je to jednoduchý nápad.

A plán, který jsme s Jeruovou vypracovali k jeho uskutečnění, byl ještě jednodušší. Byl založen na jediném předpokladu: Duchové nejsou agresivní. Připouštím, že byl ohavný, a chápu, že tak choulostivého zeměplaza, jako byl Pael, mohl rozrušit. Ale občas nemáte na výběr žádnou dobrou možnost.

Jeruová a já jsme si ještě několik minut odpočinuli, zkontrolovali jsme skafandry a udělali jsme si pohodlí. Potom jsme za dodržování SOP znovu vyrazili ke gondole s nedospělými kůžemi.

Vynořili jsme se ze spleti a snesli jsme se na průsvitné těleso. Snažili jsme se držet stranou soustředění Duchů, ale nepokoušeli jsme se nijak zvlášť skrývat. Nemělo to ani smysl; o nás i o našich záměrech se Duchové beztak brzy dozvědí všechno.

Zarazili jsme do poddajného trupu skoby a uvázali jsme se k nim kusem lana. Potom jsme vytáhli nože a začali jsme se prořezávat dovnitř.

Jakmile jsme se do toho pustili, Duchové se kolem nás začali shlukovat jako obří molekuly protilátek.

Jenom se tam vznášeli; strašidelné bubliny bez tváře, jakoby unášené nějakými vánky ve vakuu. Ale když jsem vzhlédl a viděl tučet pokřivených odrazů svého vyhublého obličej, zmocnila se mě nesmyslná ošklivost. Možná se na ně dalo myslet jako na rodinu chránící své mladé. Bylo mi to jedno; nenávist pečlivě pěstovaná celý život se nedá tak snadno odvrhnout. Pracoval jsem s chutí.

Jeruová se dostala skrz plášť gondoly jako první.

Vzduch vytryskl jako rychle kondenzující fontána. Nedospělé kůže se roztřepaly a bylo zřejmé, že jsou vyplašené. A Duchové se začali shlukovat kolem Jeruové jako veliké kulové blesky.

Jeruová po mně střelila pohledem. „Pracujte dál, lodníku.“

„Ano, madam.“

Za pár minut jsem byl skrz i já. Tlak vzduchu uvnitř už klesal. Vyprchal úplně, když jsme ve stropě vyřízli chlopeň o velikosti dveří. Stále přivázaní na lanech jsme ji vyhnuli ven jako víko konzervy. Kolem hlav nám zakroužilo několik posledních chumáčků páry a zajiskřily ledové krystalky.

Nedospělé kůže sebou škubaly v křečích. Ještě nebyly natolik vyvinuté, aby dokázaly přežít náhlý přechod do vakua, jež se mělo později stát jejich životním prostředím. Ovšem způsob, jakým zahynuly, nám usnadnil práci.

Stříbřité kůže jedna po druhé vyplouvaly dírou ve stropě ven. Každou jsme prostě popadli – jako když chytáte rozevláté prostěradlo – probodli jsme ji nožem a navlékli na kus lana. Stačilo sedět a čekat, až přilétnou na dosah. Byly jich stovky a měli jsme plné ruce práce.

Nečekal jsem, že dospělí Duchové budou jen tak sedět a přihlížet, ať už jsou agresivní, nebo ne; a ukázalo se, že jsem měl pravdu. Brzy se jejich obrovská stříbřitá břicha nadouvala všude kolem mne. Duch je masivní a pevný a má značnou setrvačnost; když vás šťouchne do zad, všimnete si toho. Brzy do mne naráželi tak tvrdě, že jsem se pokaždé rozplácl na střeše gondoly. Jednou jsem přitom brkl o svůj úvazek tak tvrdě, až jsem měl pocit, že jsem si zlomil další jednu nebo dvě kosti v chodidle.

A s přibývajícím časem mi bylo stále hůř: točila se mi hlava, zvedal se mi žaludek, přehříval jsem se. Připadalo mi stále obtížnější se po každém sražení zase zvedat. Rychle jsem slábl. V hlavě mi vyvstávaly představy, jak se v tom Duchy rozvrtaném prostoru rozpadají droboučké molekuly mého těla.

Poprvé jsem měl pocit, že se nám to nepodaří.

Potom však Duchové docela znenadání ustoupili. Když jsem měl kolem sebe volno, viděl jsem, že se shlukují kolem Jeruové.

Stála na gondole, nohy pevně omotané lanem, a v obou rukách držela nože. Zuřivě se rozháněla po Duchách i po nedospělých kůžích, které kolem ní povlávaly. Už se je nesnažila chytat, jenom řezala do všeho, co se jí octlo na dosah. Viděl jsem, že jí jedna raka

visí v nemotorném úhlu – možná vykloubená, možná dokonce zlomená – ale přesto kolem sebe sekala dál.

A Duchové se shlukovali kolem ní, velké stříbrné koule drtily její křehkou zápasící lidskou postavu.

Obětovala se, aby mě zachránila – stejně jako se obětovala kapitán Teidová v posledních okamžicích Života, aby zachránila Paela. A mou povinností bylo dokončit práci.

Nabodával jsem a navlékal, stále znovu a znovu, dokud z té díry vylétaly pomalu umírající tenoučké kůže.

Konečně už žádné nevyplouvaly.

Rozhlédl jsem se a zamrkal jsem, abych se zbavil potu v očích. Uvnitř gondoly se ještě vznášelo několik kůží, ale ty byly nehybné a mimo dosah. Jiné nám uklouzly a zachytily se ve spleti lodní konstrukce, příliš daleko a příliš rozptýleně, než aby stálo za to snažit se je sbírat. Bude muset stačit to, co mám.

Vydal jsem se spletí pryč, zpátky k vraku záchranného člunu, kde, jak jsem doufal, čeká Pael.

Jednou jsem se ohlédl. Duchové byli stále shluknutí na rozpárané střeše gondoly. Někde uprostřed mezi nimi stále bojovalo to, co zbývalo z Jeruové.

Téměř mě přemohl popud vrátit se k ní. Žádný člověk by neměl umírat sám. Ale věděl jsem, že se musím dostat pryč, abych dokončil misi, aby její oběť nebyla marná. A tak jsem odešel.

Práci jsme s Paelem dokončili na povrchu křižníku Duchů. Oškrábat kůže bylo skutečně tak snadné, jak Jeruová popsala. Spojování Planck-nulových fólií bylo také snadné – přiložily se k sobě a „svařily“ palcem. Sešíval jsem z kůží plachtu, zatímco Pael ji opatřoval lanovím, na druhém konci připevněným k podlahovému panelu z vraku člunu. Šlo mu to od ruky: konec konců vyrostl na světě, kde každý člověk provozuje sluneční jachting o dovolené jako sport. Pracovali jsme nepřetržitě celé hodiny. Nevšímal jsem si různých ran a odřenin, sílící bolesti v hlavě, hrudi a žaludku, pulsování dosud nezahojené zlomeniny ruky, ani píchání zlomených kůstek v chodidle. A nemluvili jsme o ničem jiném než o úkolu, který byl bezprostředně po ruce. Pael se ani jednou nezeptal, co se stalo s Jeruovou; bylo to, jako by komisařčin osud předvídal. Po

celou dobu nás Duchové nechali na pokoji. Snažil jsem se nemyslet na to, jaké emoce vřou uvnitř těch stříbřitých krunýřů, jaké zoufalé debaty mohou probíhat na neviditelných vlnových délkách. Snažil jsem se jen dokončit misi. A byl jsem vyčerpaný ještě předtím, než jsem se vrátil k Paelovi. Jednoduše jsem se soustředil na práci a nevšímal jsem si únavy.

Překvapilo mě, když jsem zjistil, že jsme hotovi. Vyrobili jsme plachtu o průměru stovek metrů, sešitou z nepředstavitelně tenké kůže nedospělých Duchů. Byla zhruba kruhová a tuctem šňůr přivázaná k výčnělkům na podlahovém panelu, který jsme vypáčili z vraku. Plachta se nám vznášela nad hlavou a její lesklý povrch čeřily líné vlnky.

Pael mi ukázal, jak se s tou věcí zachází. „Zatáhněte za tuhle šňůru nebo za tuhle...,“ obří sešívánice reagovala podle jeho pokynů. „Nastavil jsem to tak, abyste se nemusel pokoušet o nic krkolomného, jako třeba křížovat proti větru. Člun, doufejme, prostě odplachtí ven z kordonu. Když se budete potřebovat zbavit plachty, prostě odříznete šňůry.“

Všechny ty pokyny jsem vnímal jako samozřejmost. Bylo rozumné, abychom se sluneční plachetníci uměli zacházet oba. Až později jsem začal vnímat podtext jeho slov.

Než jsem se vzpamatoval, přistrčil mě na panel a odstrčil ho od lodě Duchů. Překvapilo mě, jakou má sílu.

Sledoval jsem, jak se vzdaluje. Držel se jednoho oblouku spleti a zadumaně mě vyprovázel pohledem. Nedokázal jsem honem sebrat duševní sílu, abych přišel na nějaký způsob, jak překonat rozvírající se mezeru. Ale naše skafandry se dokázaly zcela jasně dorozumět.

„Tam, kde jsem vyrostl, bývalo nebe plné plachet...“

„Proč jste to udělal, akademiku?“

„Bez mé hmotnosti doletíte dál. A kromě toho – naše životy jsou už tak dost krátké; měli bychom chránit mladé. Nemyslíte?“

Neměl jsem ponětí, o čem to mluví. Pael je mnohem cennější než já; já jsem měl zůstat na lodi Duchů. Neustále sám sebe snižoval.

Po jeho skafandru se rozběhly další složité znaky: „Nevystavujte se přímému slunečnímu záření. Ono samozřejmě stále sílí. To vám pomůže...“

A potom se ponořil do spleti a zmizel z dohledu. Loď Duchů se vzdalovala, a jak se detaily spleti se vzdáleností před mým zaměřeným pohledem slévaly dohromady, nabývala zase tvaru obrovského vejce.

Plachta nade mnou se pomalu nadouvala a plnila se světlem rozpalujícího se slunce. Pael to improvizované plavidlo zkonstruoval dobře; veškeré lanové bylo napjaté a ve stříbřité tkanině jsem neviděl žádné trhliny nebo záhyby.

Krčil jsem se na svém kusu paluby a držel jsem se pokud možno ve stínu.

O dvanáct hodin později jsem dosáhl neviditelné hranice, za kterou se mi taktický maják v kapse rozkvílel, až mi to zahltilo sluchátka. Naskočily pomocné systémy skafandru a já jsem zjistil, že dýchám čerstvý vzduch.

Chvíli nato se od plynoucích řad loďstva odpoutala sada světél, rozlétla se ke mně a stále se zjasňovala. Nakonec se proměnila ve zlatavý střelovitý tvar ozdobený modro-zeleným kosočtvercem, znakem svobodného lidstva. Byla to zásobovací loď jménem *Nadvláda primátů*.

Krátce poté flotila Duchů opustila pevnost a hvězda vybuchla.

Když jsem dokončil oficiální hlášení pro komisaře lodi – a jakmile mi povolili vycházku z ošetrovny Nadvlády – požádat jsem o přijetí u kapitána.

Kráčel jsem na můstek. Můj příběh už se rozkřikl a různé lékařské záplaty po celém těle můj hrdinský mýtus ještě posilovaly. Musel jsem tedy projít uličkou posádky – „Už tě pokládali za mrtvého, tak jsem si nechal zpětně vyplatit tvůj žold a vyspal se s tvou mámou“ – a všude mě zdravilo snad univerzální gesto uznání jednoho řadového lodníka vůči druhému, pěst sevřená kolem imaginárního penisu a pumpující nahoru a dolů.

Jenže cokoliv uctivějšího by mi nepřipadalo normální.

Vyšlo najevo, že kapitánem je prošedivělá veteránka s velkou jizvou po spálenině od laseru na jedné tváři. Připomínala mi prvního důstojníka Tilla.

Řekl jsem jí, že se chci vrátit do služby, jakmile mi to zdraví dovolí.

Změřila si mě pohledem. „Jste si tím jistý, lodníku? Máte celou řadu možností. Už takhle mladý jste významně přispěl k expanzi. Můžete se vrátit domů.“

„A co tam budu dělat, madam?“

Pokrčila rameny. „Farmařit. Dolovat. Vychovávat děti. Všechno, co dělají zeměplazové. Nebo můžete vstoupit do Komise pro historickou pravdu.“

„Já a komisař?“

„Byl jste na druhé straně, lodníku. Byl jste mezi Duchy a vrátil jste se odtamtud – se zpravodajskými informacemi, které jsou důležitější než cokoliv, co komise vyšťourala za posledních padesát let. Jste si jistý, že chcete zpátky do boje?“

Přemýšlel jsem o tom.

Vzpomněl jsem si, o co se to Jeruová a Pael hádali. Připadalo mi to jako nevábná perspektiva. Jsem uprostřed války, která se mnou nemá nic společného, v pasti toho, čemu Jeruová říkala logika dějin. Jenže totéž platí pro většinu lidstva v průběhu celé naší dlouhé a krvavé historie. Jediné, co člověk může dělat, je žít svůj život, chopit se svého okamžiku ve světle reflektorů – a stát při svýchruzích.

Já – a farmář? A na komisi nebudu v životě dost chytrý. Ne, ani v nejmenším jsem nepochyboval.

„Krátký život hoří jasně, madam.“

A vida, kapitán se zatvářila, jako by měla knedlík v krku. „Mám to pokládat za ano, lodníku?“

Postavil jsem se zpříma a nevšímal si šubání a píchání v ranách. „Ano, madam!“

přeložil Jiří Engliš ilustroval Martin Zhouf